

РЕШЕНИЕ

№ 17557

гр. София, 20.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **537** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Шишкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационни жалби, депозирани от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ (ИА „МН“), чрез процесуалния му представител – главен юрисконсулт В. Ц. и от санкционираната с Наказателното постановление, предмет на съдебен контрол - д-р Т. М. - А., от [населено място]. Обжалвано е Решение № 3836 от 13.08.2023 г. по НАХД № 506/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 10 състав, с което е отменено Наказателно постановление № НП - 28 от 08.03.2022 г. издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ в частта, с която на основание чл. 53 от ЗАНН вр. чл. 117 от Закона за лечебните заведения (ЗЛЗ) и чл. 235 от Закона за здравето (ЗЗ), на д-р Т. М. – А. – началник на отделение (ЗРС) в Център за спешна медицинска помощ (ЦСМП) – София са наложени административни наказания :

- „глоба“ в размер на 500 (петстотин) лева, на основание чл. 229, ал. 1 от ЗЗ, за извършено на 19.11.2021 г. в [населено място] административно нарушение на чл. 81, ал. 2, т. 1 от ЗЗ,

и „глоба“ в размер на 1 500 (хиляда и петстотин) лева, на основание чл. 116б,

ал. 1 от ЗЛЗ вр. чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ, за извършено на 19.11.2021 г. в [населено място] административно нарушение на т.9.1.1.1 от Раздел II, Глава втора от Наредба № 3 от 06.10.2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“.

Наказателното постановление е потвърдено в частта с която, на основание чл. 53 от ЗАНН вр. чл. 117 от ЗЛЗ и чл. 235 от ЗЗ вр. чл. 116б, ал. 1 от ЗЛЗ, на д-р Т. М. – А. – началник на отделение (ЗРС) в ЦСМП – София е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 500 (хиляда и петстотин) лева за извършено на 19.11.2021 г. в [населено място] административно нарушение на т.2.2.3 вр. т. 2.2.10 от Раздел V „Транспорт на спешния пациент“, Глава втора на Наредба № 3 от 06.10.2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“ вр. чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ.

Съдът е възложил в тежест на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ да заплати направените разноски от санкционираното лице в размер на 1 125 (хиляда сто двадесет и пет) лева за адвокатско възнаграждение на процесуалния й представител, а в тежест на д-р Т. М. – А. – сумата от 150 (сто петдесет) лева юрисконсултско възнаграждение за процесуалното представителство на ИА „МН“.

В касационната жалба, депозирана от пълномощника на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, са изложени съображения за незаконосъобразност и необоснованост на оспорения съдебен акт в отменителната му част. Сочи се, че събраните доказателства установяват по несъмнен начин фактическите обстоятелства, послужили като основание за ангажиране на административната отговорност на санкционираното лице за вменените й във вина административни нарушения по чл. 81, ал. 2, т. 1 от ЗЗ и по чл. 116б, ал. 1 във вр. чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ във вр. т. 9.1.1.1 от Раздел II, Глава втора от Наредба № 3 от 06.10.2017 г. за утвърждаване на Медицински стандарт „Спешна медицина“. Цитирана е съдебна практика, според която отговорността за нарушението по чл. 81, ал. 2, т. 1 от ЗЗ е обективна и в този смисъл, за достатъчно се приема установяването на неизпълнено задължение за действие и/или въздържане от такова в нарушение на принципите за своевременност, достатъчност и качество на медицинската помощ. Застъпено е становище, че в конкретния случай с неказване на помощ на пациент, който има право да получи такава, и то при спазване на принципа „достатъчност“, д-р М. - А. е осъществила състава на вмененото й нарушение. Тезата за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила е обоснована с отказа на съда да приложи разпоредбата на чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН и да преквалифицира административното нарушение по чл. 81, ал. 2, т. 1 от ЗЗ в нарушение по чл. 6, ал. 1, изр. първо, предл. второ от ЗЛЗ, а нарушението на чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ вр. т. 9.1.1.1 от Раздел II, Глава втора от Наредба № 3 от 06.10.2017 г. за утвърждаване на Медицински стандарт „Спешна медицина“- в нарушение по т. 6 и т. 8 от Раздел втори, Глава втора от Наредба 3/2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“. С тези аргументи е обосновано искането за отмяна на обжалваното решение в отменителната му част и постановяване на друго, с което наказателното постановление да бъде потвърдено. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение на процесуалния представител на административно наказващия орган за настоящото касационно производство.

С касационната жалба, депозирана лично от санкционираното лице – д-р Т. М. – А. се оспорва решението на Районния съд в частта, с която е потвърдено наказателното постановление, издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, а именно - наложеното й административно наказание

„глоба“ в размер на 1 500 лева за извършено административно нарушение на т. 2.2.3 вр. т. 2.2.10 от Раздел пети „Транспорт на спешен пациент“, Глава втора на Наредба № 3 от 06.10.2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“ вр. чл. 6, ал. 1 от Закона за лечебните заведения. Искането за отмяна на съдебното решение в тази част и постановяване на друго, с което да се отмени потвърдената част на наказателното постановление, е обосновано с допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. Твърди се несъответствие между приетите за релевантни факти и събраните по делото доказателства. Сочи се, че сигналът е постъпил при редовната смяна по време на която друг дежурен лекар в ЦСМП – София е извършил дължимата проверка за наличие на свободни места за прием на болния пациент във всички лечебни заведения в [населено място], в които има отделение по „Гръдна хирургия“. Получавайки отказ, той е предал информацията, а и задължението за отработване на случая на колегата си от нощната смяна - д-р Т. М. – А.. Твърди се, че утвърденият медицински стандарт по „Спешна медицина“ предвижда задължение за изпращащото лечебно заведение да осигури място за прием на пациента в съответно на състоянието му приемащо специализирано лечебно заведение.

В постъпил писмен отговор на касационната жалба, наименован защита, депозиран от пълномощника на санкционираното лице – д-р М. – А. – адв. В. К., САК (л. 22 – л. 25), е застъпено становище за неоснователност на възраженията против отменената част на наказателното постановление. Твърди се, че в тази му част решението на Районния съд е правилно и обосновано, постановено след обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Поставен е акцент върху констатираното от съда съществено нарушение на правото на защита на санкционираното лице - непредявени надлежно обвинения за конкретно извършени административни нарушения, доколкото са цитирани единствено общи разпоредби, които не съдържат конкретни правила за поведение, чието нарушаване или неизпълнение подлежи на санкциониране по административен ред. Застъпено е и становище, че е недопустимо неизпълненото задължение на административно наказващия орган да формулира съответно на фактическите установявания обвинение за извършено административно нарушение, да бъде saniрано едва в съдебното производство.

В съдебното заседание пред настоящата инстанция процесуалният представител на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ поддържа искането в касационната жалба и аргументите, с които е обосновано. Оспорва жалбата, депозирана от санкционираното лице и счита, че следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на санкционираното лице.

Пълномощникът на санкционираната д-р Т. М. – А. – адв. В. К., САК поддържа искането в касационната жалба на доверителя си и счита, че следва да бъде уважена. На становище е, че касационната жалба, депозирана от изпълнителния директор на ИА „МН“ е неоснователна и следва да бъде отхвърлена по подробно изложените съображения в представения писмен отговор и защита. Претендира разноски. Представя списък по чл. 80 от ГПК.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че и двете

касационни жалби са неоснователни и недоказани, а постановеното решение от Районен съд – София като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Административен съд – София-град, XXIII касационен състав след като обсъди по отделно и в съвкупност приложените към делото доказателства, в контекста на становището на страните, преценявайки наведените касационни основания, съобразно правомощията си по чл. 218 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Депозираните касационни жалби са процесуално допустими – подадени са в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН (съобщението за решението на СРС е връчено на 07.09.2023 г. на представител на ИА „МН“, а на санкционираното лице – на 13.09.2023 г., жалбите са заведени с вх. № 258963 от 19.09.2023 г. и вх. № 264954 от 26.09.2023 г.) от надлежни страни, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, съгласно чл. 63в от ЗАНН и чл. 208 от АПК.

Разгледани по същество и двете касационни жалби са НЕОСНОВАТЕЛНИ.

За да постанови решението си Районният съд е анализирал събраните в хода на съдебното производство доказателства и доказателствени средства – информацията в приобщените, на основание чл. 283 от НПК, писмени документи и показанията на разпитаните свидетели - актосъставителя свид. Г. М. и участвалия при проверката – свид. Ф. К.. Приел е за установено от фактическа страна:

Касационният жалбоподател д-р Т. М. – А. е постъпила на работа в ЦСМП – София на 15.05.2020 г. (Трудов договор № 77 от 12.05.2020 г.). В периода 20:00 ч. на 19.11.2021 г. – 08:00 ч. на 20.11.2021 г. е изпълнявала задължения на началник отделение (ЗРС). Поемайки дежурството в 20:00 ч. получила информация за пациент, който е трябвало да бъде приет за лечение в отделение по „Гръдна хирургия“, съобразно резултати от проведени изследвания в Спешно отделение на УМБАЛ „Александровска“. При предаване на дежурството дежурният от дневната смяна на ЦСМП – София – д-р К. я е уведомил, че не е успял да намери свободно легло за прием на пациента.

След проведен разговор с дежурния лекар от Спешното отделение на УМБАЛ „Александровска“ д-р А. взела решение екип на ЦСМП – София да вземе пациента от УМБАЛ „Александровска“ и да „...обиколи две, три болници. Ако не бъде приет ще го върнат в дома му.“. Пациентът Й. И. на 61 години бил транспортиран от УМБАЛ „Александровска“ до УМБАЛ „Софиямед“ с екип на ЦСМП - София, въпреки че д-р А. била уведомена от колегата си от дневната смяна, че отделението по „Гръдна хирургия“ в УМБАЛ „Софиямед“ е под карантина поради настанени за лечение болни от Ковид 19, а и на служители от медицинския екип. При пристигане на линейката с пациента в УМБАЛ „Софиямед“ последвал пореден отказ за прием по вече заявената причина. Екипът на ЦСМП – София уведомил д-р А. която разпоредила пациентът да бъде транспортиран до дома му в [населено място], а в сутрешните часове на 20.11.2021 г. да се възобновят опитите за прием в специализирано и съответно на здравословното му състояние отделение по „Гръдна хирургия“. Отразила решението си, поставяйки код „зелено“ в картоната на подадения през деня – в 14:45 ч. сигнал от дежурния лекар в Спешното отделение на УМБАЛ „Александровска“ в ЦСМП - София.

Пациентът е транспортиран до дома си в [населено място] с линейка и екип на ФСМП – [населено място], които по същото време били на територията на [населено място], по повод транспортиране на друг пациент до болнично заведение. Почти

непосредствено след връщането на пациента в дома му, той починал.

Със Заповед № РД-13-1062 от 30.11.2021 г. издадена от изпълнителния директор на ИА „МН“ е възложена извънредна проверка на предприетите действия от служителите на ЦСМП – София и ФСМП – [населено място] по повод на подадени сигнали на спешен номер 112 за пациента Й. И.. В заповедта е определен срок за извършване на проверката – 10.12.2021 г., удължен, със Заповед № РД-13-1103 от 09.12.2021 г. на изпълнителния директор на ИА“МН“ до 17.12.2021 г.

Проверката е възложена и извършена от свидетелите Г. М. и Ф. К.. Констатациите са отразени в Констативен протокол № КП-946 от 20.12.2021 г., връчен на директора на ЦСМП – София на 23.12.2021 г. (л. 31 – л. 47). Отражено е, че пациентът Й. И. е транспортиран от екип на ФСМП – [населено място] в Спешното отделение на УМБАЛ „Александровска“ на 19.11.2021 г. в ранните сутрешни часове след получен сигнал на спешен номер 112 в 04:20 ч. (л. 34), с отрицателен резултат от тест за „Ковид 19“ и работна диагноза „белодробен абсцес, дихателна недостатъчност“. От дежурния лекар в Спешното отделение на УМБАЛ „Александровска“ е прецено, че състоянието на пациента изисква наблюдение и лечение в отделение по „Гръдна хирургия“ каквото няма в УМБАЛ „Александровска“.

В 14:45 ч. дежурният лекар в Спешното отделение на УМБАЛ „Александровска“ – д-р Ч. е провел разговор със служител на ЦСМП – София и е поискал да изпратят екип, който да транспортира пациента в болнично заведение с отделение по „Гръдна хирургия“. При разговора посочил, че такова отделение има в болница „Света София“. Два часа по-късно - в 16:43 ч. д-р Ч. отново се свързал с ЦСМП – София. Интересувал се какво се случва с превоза на пациента.

След този разговор, д-р К., който бил на работа дневна смяна на 19.11.2021 г. от 08:00 ч. до 20:00 ч. в ЦСМП – София, проверил за свободни легла в УМБАЛСМ „Пирогов“ и УМБАЛ „Софиямед“, но получил отказ и от двете лечебни заведения. Случаят бил прехвърлен на д-р А., която постъпила на нощно дежурство на 19.11.2021 г. в 20:00 ч. и предприела описаните и в АУАН и в НП действия – разпоредила на екип от ЦСМП – София да траспортира пациента най-напред до УМБАЛ „Софиямед“, а след отказа да бъде приет за лечение, и до дома му в [населено място] с линейка на ФСМП – [населено място].

Възложената от изпълнителния директор на ИА „Медицински надзор“ проверка е обхванала дейността на няколко лечебни заведения, в които последователно е настаняван пациентът Й. И. в периода 07.11.2021 г. – 20.11.2021 г.

Изискана е документацията на ЦСМП – София за този пациент. По делото са приложени като веществени доказателства технически носители на информация, съдържащи записи на разговорите на близки на пациента със служители на спешен номер 112, на дежурните от Спешно отделение на УМБАЛ „Александровска“ и медицински лица от ЦСМП – София, на лекари и служители на ЦСМП – София и медицински лица от други болнични заведения. Приложен е отговор от Многопрофилна болница за активно лечение по белодробни болести „Света София“ ЕАД (л. 56 и л. 64), в който е отразено, че на 19.11.2021 г. болничното заведение е разполагало с 16 свободни легла. Представена е и Справка за „Отказ от прием на пациенти в болниците“ (л. 58 – л. 60 и л. 62 – л. 64), в която няма отразени данни за отказан прием на пациенти в отделения по „Гръдна хирургия“ в периода 19.11. – 20.11.2021 г.

Въз основа на тази информация проверяващият екип е приел, че разпорежданията на

д-р Т. М. – А. от ЦСМП – София относно транспортирането на пациента Й. И. от УМБАЛ „Александровска“ до УМБАЛ „Софиямед“, а впоследствие и от УМБАЛ „Софиямед“ до дома му в [населено място], без да е осъществила контакт с всички лечебни заведения на територията на [населено място], в които има разкрити отделения по „Гръдна хирургия“, са в нарушение на принципа „достатъчност“, регламентиран в чл. 81, ал. 2, т. 1 от Закона за здравето, както и на разпоредбите на т. 2.2.3 вр. т. 2.2.10 от Раздел V „Транспорт на спешен пациент“, Глава втора от Наредба № 3/2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, а и на т.9.1.1.1 от Раздел II, Глава втора от същата Наредба.

На 25.01.2022 г. въз основа на констатациите от извършената проверка, отразени в Констативния протокол, свид. Г. И. М. в присъствието на свид. Ф. К. и на санкционираното лице – д-р А., съставила Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № А-14, в който отразила 3 (три) извършени на 19.11.2021 г. административни нарушения – на чл. 81, ал. 2 от Закона за здравето; на т. 2.2.3 вр. т. 2.2.10 от Раздел V „Транспорт на спешен пациент“, Глава втора от Наредба № 3/2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“ и на т.9.1.1.1 от Раздел II, Глава втора от същата Наредба вр. чл. 6, ал. 1 от ЗЗ.

АУАН е връчен на д-р А. непосредствено след съставянето му. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН са депозиран писмени възражения, заведени с вх. № В- 5 от 01.02.2022 г. по описа на ИА „МН“, приложени към административна преписка (л. 10 – л. 12, НАХД 4490/22 г. на СРС).

Констатациите в съставения Акт за установяване на административното нарушение са послужили като основание за изпълнителния директор на ИА „МН“ да издаде наказателното постановление, предмет на съдебен контрол. В мотивите на наказателното постановление възраженията на санкционираното лице са приети за неоснователни. Наложени са отделни административни санкции за всяко от трите нарушения. Наказателното постановление е връчено на санкционираното лице на 11.03.2022 г.

Въз основа на тези факти, които не се оспорват от страните, Районният съд е направил изводите си относно приложението на материалния закон.

Съдът е положил дължимите усилия за събиране на относимите доказателства за установяване на всички факти и обстоятелства от значение за съставомерните елементи на административните нарушения, за които е санкционирана д-р Т. М. - А.. Спазени са процесуалните стандарти при събирането, проверката и оценката на доказателствените източници. Изпълнени са и указанията на касационната инстанция, дадени с отменителното Решение № 76 от 06.01.2023 г., постановено по КАНД № 7589/2022 г. по описа на АССГ, XXII състав.

Настоящият съдебен състав не констатира допуснати нарушения на процесуалните правила в съдебното производство, които да са ограничили правото на защита на санкционираното лице или да са препятствали възможността му ефективно да я организира, и в този аспект, да са основание за отмяна на обжалваното решение.

В мотивите на съдебния акт е кредитирана изцяло информацията, съдържаща се в приложените към административната преписка документи, приобщени като писмени доказателства по делото, на основание чл. 283 от НПК, включително и представени за първи път пред този състав на съда в изпълнение на указанията, дадени с отменителното касационно решение. Като обективни и последователно възпроизвеждащи релевантните факти, са възприети показанията на разпитаните

свидетели - актосъставителят - свид. Г. И. М. и свид. Ф. К. – участвал при проверката. След обективния анализ на информацията от всички доказателствени източници, съдът е направил изводите си относно спазването на преклузивните срокове по чл. 34 от ЗАНН, на процедурата по установяване на административното нарушение и констатирането му с АУАН, както и на последващото му санкциониране с издаденото НП. Приел е, че както актосъставителят (*Заповед № РД-01-147 от 26.10.2021 г. на изпълнителния директор на ИА „МН“ - л. 28 – л. 30*), така и административно - наказващият орган (*Трудов договор № РД-15-879 от 25.05.2021 г., Заповед на министъра на здравеопазването № РД-15-280 от 15.03.2022 г. - л. 15 – л. 19*) са надлежно оправомощени длъжностни лица, по смисъла на чл. 235 вр. чл. 229 от Закона за здравето вр. чл. 117 от Закона за лечебните заведения.

Касационната инстанция не намира основания за корекция в изводите на решаващия съд относно приложението на материалния закон.

За да отмени НП в частта, с която на д-р А. е наложено административно наказание за нарушение на чл. 81, ал. 2, т. 1 от ЗЗ, в мотивите на решението е прието, че тази норма няма самостоятелно значение и приложение, доколкото не съдържа конкретно правило за поведение и/или задължение. Принципите на „своевременна, достатъчна и качествена медицинска помощ“, регламентирани с нормата на чл. 81, ал. 2 от ЗЗ, законосъобразно са приети за недостатъчни да обосноват ангажирането на административната отговорност на санкционираното лице без да е допълнена бланкетната диспозиция с конкретно правило за поведение и/или задължение. В този аспект, неоснователни са възраженията в касационната жалба на изпълнителния директор на ИА „МН“ за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила от решаващия съдебен състав, който не е приложил разпоредбата на чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН.

В мотивите на обжалваното решение е прието, че правната квалификация, под която са подведени установените релевантни факти, не може да бъде изменена от съда, защото изисква и изменение, в конкретния казус - допълване на фактите, отразени в съставения АУАН и обжалваното НП. Този извод съответства на събраните доказателства, а и на изискванията закона. Законодателят изрично е посочил в нормата на чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН, че съдът може да измени акт по чл. 58 д от ЗАНН (*в настоящия казус – оспореното НП*) като приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, но само, ако не се налага съществено да бъдат изменени обстоятелствата, при които е осъществено нарушението, а такова безспорно е необходимо в настоящия казус.

По отношение на нарушението по т. 2.2.3 вр. т. 2.2.10 от Раздел V „Транспорт на спешен пациент“, Глава втора от Наредба № 3/2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, законосъобразно Районният съд е приел наличие на пълно съответствие между описанието на фактическите обстоятелства в АУАН и НП, коректно посочване на датата и мястото на извършване на нарушението, както и на обстоятелствата, при които е осъществено. Установил е съответствие и между фактическите данни и правната квалификация. Позовавайки се на регламентираното в чл. 6, ал. 1 от Закона за лечебните заведения общо задължение на медицинските и другите специалисти, които работят в лечебни заведения - да спазват медицинските стандарти за качество на оказваната медицинска помощ и да осигуряват защита на правата на пациента, и на конкретно посочената в АУАН и НП специална норма на т. 2.2.3 от Раздел V „Транспорт на спешен пациент“, Глава втора от Наредба № 3/2017 г.

за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, според която вторичният транспорт на спешен пациент се прилага само при изпълнени критерии за безопасност и подсигурени условия за прием в приемното лечебно заведение, като се използва реанимационен наземен спешен мобилен екип с наземно медицинско превозно средство (линейка) тип С или аеромедицински екип, обосновано в мотивите на решението е направен извод, че като лекар, изпълняващ задълженията на „ЗРС“ в ЦСМП – София, съгласно чл. 7, ал. 5, т. 1 вр. чл. 6, ал. 2 от Правилника за устройството и дейността на ЦСМП – София, д-р А. може да носи отговорност за извършено административно нарушение по чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ.

Съответно на изискванията на закона е и становището, че като лекар, началник на отделение в районната координационна централа на ЦСМП – София, д-р А. е имала задължение да се съобрази с нормативно установените правила (Наредба № 3/06.10.2017 г.) в медицинския стандарт по „Спешна медицина“ за извършване на вторичен транспорт на спешния пациент Й. И., който към момента на постъпването ѝ на дежурство на 19.11.2021 г. в 20:00 ч. е бил в Спешното отделение на УМБАЛ „Александровска“. Не е спорно, че когато е изпратила екипа на ЦСМП – София в УМБАЛ „Александровска“ д-р А. не е имала яснота за приемащо лечебно заведение, доколкото лично не е проверила има ли свободни легла за прием в отделения по „Гръдна хирургия“ в болнични заведения на територията на [населено място], а получената информация от дневния дежурен лекар д-р К. за комуникацията му с УМБАЛ „Софиямед“ АД е сочала на обективно съществуваща пречка – отделението по „Гръдна хирургия“ е било поставено под карантина от „Ковид 19“.

Медицинският стандарт „Спешна медицина“ включва специални правила относно транспортирането на пациент в спешно състояние. В т. 2 на Раздел V „Транспорт на спешния пациент“, Глава втора са предвидени 2 категории спешен транспорт – спешен първичен транспорт – 2.1. и спешен вторичен транспорт. Според легалната дефиниция, дадена в т. 2.1.1 - спешният първичен транспорт е транспортът на спешен пациент от мястото на инцидента до подходящо приемно лечебно заведение при необходимост, а спешният вторичен транспорт, съгласно т. 2.2.1 е транспорт на спешен пациент от приемно лечебно заведение към друго лечебно заведение, предоставящо специализирано лечение. По отношение на вторичния транспорт са предвидени 3 хипотези при наличието, на които може да бъде извършен :

1. изчерпване на локалните болнични ресурси за интензивно лечение на критичен (категория А1) и нестабилен (категория В 2) спешен пациент в приемното лечебно заведение;
2. необходимост от интензивен мониторинг и интензивни грижи по време на транспорта и след транспортирането;
3. липса на болничен ресурс за специфично третиране на животозастрашаващо състояние при спешен критично болен.

Приведено към конкретиката на настоящия казус, безспорно както е приел и съставът на Районния съд с разпореждането пациентът да бъде транспортиран от Спешното отделение на УМБАЛ „Александровска“ в УМБАЛ „Софиямед“, въпреки полученият отказ заради обявената карантина в отделението по „Гръдна хирургия“, д-р А. е нарушила изискването на т.2.2.3, според което *„вторичният транспорт на спешен пациент се прилага само при изпълнени критерии за безопасност и подсигурени условия за прием в приемното лечебно заведение...“*, без да е обезпечила координация между Спешното отделение на изпращащото лечебно заведение и съответното

отделение на приемащото лечебно заведение, изисквания, предвидени в т. 2.2.10 на медицинския стандарт по „Спешна медицина“ – „Вторичният транспорт на спешен пациент се координира от диспечерските екипи в районните координационни центри на ЦСМП във връзка със спешните отделения на изпращащото и на приемното лечебно заведение за болнична помощ“. Д-р А. не твърди да е осъществила контакт с лечебно заведение, в което има отделение по „Гръдна хирургия“ непосредствено преди да разпорежи пациентът да бъде транспортиран от УМБАЛ „Александровска“ до УМБАЛ „Софиямед“. Установените данни в хода на проверката, възложена от изпълнителния директор на ИА „Медицински надзор“, че в УМБАЛ „Света София“ на 19.11.2021 г. е имало достатъчно свободни легла за прием на пациенти в отделение по „Гръдна хирургия“, законосъобразно са послужили на административно наказващия орган, както и на районния съд, да откажат приложението на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН и да приемат, че безспорно установеното нарушение на чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ вр. т. 2.2.3 вр. т. 2.2.10 от Раздел V „Транспорт на спешен пациент“, Глава втора от Наредба № 3/2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, за което е ангажирана административната отговорност на д-р А., не е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други такива. Настъпилата смърт на пациента непосредствено след като е бил върнат до дома си в [населено място] несъмнено сочи на значително неблагоприятно засягане на регулираните със ЗЗ, ЗЛЗ и Медицинския стандарт по „Спешна медицина“ обществени отношения. В този аспект, всички останали обстоятелства, които имат значение за личната степен на обществена опасност на санкционираното лице и безспорно са благоприятни за него, в настоящия казус се явяват недостатъчни, за да снижат степента на обществена опасност на конкретно извършеното административно нарушение, за което е ангажирана административната отговорност.

Спазването на формалните изисквания, визирани в нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, при съставяне на АУАН и издаването на НП е гаранция за ефективно упражняване на правото на защита на санкционираното лице и обезпечава надлежното упражняване на съдебния контрол в административно - наказателното производство при проверка на фактическите обстоятелства, установяващи елементите от състава на конкретното административно нарушение и относимата санкционна норма, приложена от административно -наказващия орган. В този смисъл, законосъобразно е становището на въззивния съд, че констатираното нарушение на материалния закон – приложената несъответна на установените фактически обстоятелства правна квалификация на третото вменено във вина на д-р А. административно нарушение – на чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ във вр. т.9.1.1.1 от Раздел II, глава II от Наредба № 3/2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“ е основание за отмяна и на тази част от наказателното постановление.

Съответен на конкретиката на настоящия казус е и изводът на съда, че нормата на т. 9.1.1.1 от Раздел II, глава II от Наредба № 3/2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“ регламентира входящия телекомуникационен триаж, който изисква провеждане на телефонно интервю от диспечерския екип за набиране на входяща информация за лицето, нуждаещо се от спешна медицинска помощ.

Понятието „медицински триаж“ е дефинирано в т. 2 Раздел II, Глава втора от Наредба № 3/2017 г. като процес на разпределение (сортировка) на пациентите чрез определяне на медицински приоритет в зависимост от степента на спешност и

необходимите на пациента – диагностика, лечение или транспорт, в обхвата на специалността „Спешна медицина“, в това число и в случаите на масови бедствия и аварии. Критериите, въз основа на които се прави медицинският триаж са посочени в **т. 4** – *„входящи субективни оплаквания и обективни клинични критерии ...- витални параметри, ключови симптоми и признаци, с цел категоризиране и определяне на медицинския приоритет на спешния пациент в зависимост от тежестта на спешното състояние (степенна на спешност), нуждата от ресусцитация и приложение на незабавни животоспасяващи мерки, прогнозата на заболяването, и наличните човешки и инструментални ресурси.“*

Съгласно **т. 7** на Раздел II, Глава втора от Наредба № 3/2017 г., дефинирането на триажна категория при спешен пациент оценява степента на спешното състояние (степенна на спешност) и осигурява различия в медицинския приоритет и времевата рамка за прилагане на диагностично – лечебните действия в извънболнични и болнични условия, като ***се отчитат и наличният кадрови, инструментален и апаратурен ресурс*** за осъществяване на мерките и действията. Определени са **три триажни категории при спешни пациенти – т. 8:**

т. 8.1. - критичен спешен пациент (код червено А1) – пациент с животозастрашаващи признаци, състояние което изисква незабавно осигуряване на максимални диагностични и терапевтични възможности в областта и обхвата на специалността „Спешна медицина“,

т. 8.2. – нестабилен/потенциално нестабилен спешен пациент (код жълто В2) – относителна спешност – подозиран риск и потенциална опасност за живота, с признаци и симптоми вследствие на заболяване или увреждане, които могат да прогресират по тежест и да доведат до усложнение с висока вероятност от настъпване на тежки последствия за жизненоважните функции, системи или органи, ако лечението не се приложи бързо в определена времева рамка при относителна спешност на състоянието

т. 8.3. – стабилен спешен пациент (код зелено С3) – минимална спешност – налични признаци и симптоми вследствие заболяване или увреждане с нисък потенциален риск от настъпване на тежки последствия или усложнения и прогрес към по-тежко състояние.

Действията и бездействията на д-р А. като дежурен началник на отделение в ЦСПМ – София на 19.11.2021 г., установени при извършената проверка от служители на ИА „МН“ не касаят входящия триаж, който е осъществен от екипа на ФСМП – [населено място], приел повикването от спешен номер 112 в ранните сутрешни часове - 04,20 ч. на 19.11.2021 г.

На стр. 4 в Констативния протокол за извършената проверка е отразено, че въз основа на входящия телекомуникационен триаж степента на спешно състояние на пациента е дефинирана с код жълт, което според цитираните критерии в т. 8.2. изисква относителна спешност заради подозирания риск и потенциалната опасност за живота му, като не изключва вероятността симптомите да прогресират по тежест и да доведат до усложнение, включително и настъпване на тежки последствия за жизненоважни функции, системи или органи на пациента.

Проверяващите са установили, че във фиша за СМП, съставен при посещението в дома на пациента в [населено място] в 04,22 ч., от екипа на ФСМП, наред с данните за състоянието е отразена забележка „пациентът е рисков за транспорт.“

В следващия оформен фиш за СМП на 19.11.2021 г., екипът на ЦСМП – София,

изпратен от д-р А. да извърши вторичния транспорт на пациента от Спешно отделение на УМБАЛ „Александровска“ (стр. 5 от Протокола от проверката, л. 39 от делото) е посочено, че пациентът е след Ковид пневмония, като е отразена работна диагноза: белодробен абсцес, бронхообструктивен синдром. Отбелязано е и – „Софиямед“ – консултация с проф. Ч. и д-р М.“.

Триажната група на пациента е променена в код зелено в оформената документация от ЦСМП - София по повод вторичния транспорт от УМБАЛ „Александровска“ до УМБАЛ „Софиямед“ и впоследствие до дома му в [населено място]. Проверяващите са констатирани, че на втората част на у.ф. формата триажната група на пациента е с код „жълт“, иначе казано с поставения първоначален такъв и от екипа на ФСМП – [населено място].

Като фактически данни, с които е описано извършеното административно нарушение на т. 9.1.1.1 от Раздел II, глава II от Наредба № 3/2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“ в съставения АУАН и в НП са посочени - д-р А. е извършила промяна в триажната група на пациента в документацията, изготвена от ЦСМП – София – променила е поставения от екипа на ФСМП – Елин Пелин при посещението в дома на пациента на 19.11.2021 г. сутринта в 04,22 ч. код „жълт“, в код „зелен“, който е поставила с флумастер с такъв цвят във формата у.ф. 257. Отражено е и, че триажното кодиране на пациентите се осъществява от ЗРС във формата у. ф. със съответен цвят на флумастер, както и, че от представените записи на телефонни разговори е установено, че д-р А. не се е информирала за състоянието на пациента и въпреки това е променила триажната му група в код „зелен“. Описано е и даденото от д-р А. разпореждане - изпращане на екип на ЦСМП – София, който да извърши вторичния транспорт на пациента от УМБАЛ „Александровска“ в УМБАЛ „Софиямед“.

Въз основа на тези факти и след възпроизвеждане на текста на т. 9.1. и т. 9.1.1.1 в АУАН и в НП е прието, че д-р А. не е осъществила телефонно интервю, за да се информира за актуалното състояние на пациента от Спешното отделение на УМБАЛ „Александровска“ преди да промени триажната група на пациента от код „жълт“ на код „зелен“.

При тези фактически данни изложените вече аргументи относно приложението на разпоредбата на чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН са относими и за неправилната правна квалификация на третото вменено във вина на д-р А. административно нарушение. Допълването на бланкетната диспозиция на чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ с правилото на т. 9.1.1.1 от Раздел II, глава II от Наредба № 3/2017 г. безспорно се явява несъответно на описаните в АУАН и НП обстоятелства, при които се твърди да е извършено нарушението - промяна на триажната група на спешния пациент, за да се обезпечи съответствие между решението за извършване на вторичен транспорт и състоянието на спешност на пациента.

Спазвайки процесуалните стандарти, обезпечаващи ефективното упражняване на правото на защита на санкционираното лице, законосъобразно в мотивите на обжалваното решение е посочено, че прилагането на съответните на конкретиката на настоящия казус норми на т. 6 и т. 8 от Раздел II, Глава втора от Наредба № 3/2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, предпоставят не само възпроизвеждането им, но изискват и изменение - допълване на фактическите обстоятелства, при които е извършено деянието – посочване на критериите, включени в различните триажни групи на спешност, както и конкретните данни за пациента Й.

И., а и на предпоставките за прилагането им.

Законосъобразно, в съответствие със задължителната съдебна практика и приложените по делото доказателства за направени разноси от страните, отчитайки и степента на основателност на възраженията за прекомерност, съдът се е произнесъл за отговорността на страните за разноси.

Изложеното дава основание на настоящия касационен състав да приеме, че обжалваното решение е постановено при спазване на процесуалните правила и правилно прилагане на материалния закон, поради което следва да бъде оставено в сила, а касационните жалби като неоснователни – оставени без уважение.

При този изход на делото не са налице основания за уважаване на своевременно направените искания и на двете страни за присъждане на разноси за адвокатско и юрисконсултско възнаграждение на процесуалните им представители за настоящото касационно производство.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 63в ЗАНН във вр. чл. 221, ал. 1 от АПК, Административен съд София град, IV касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3836 от 13.08.2023 г., постановено по НАХД № 506/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 10 състав.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ